

Pasaulio operos scenos pažiba K. Tretyakova: „Lietuva - svarbi mano gyvenimo dalis“

Lietuviai arba glaudžiai su Lietuva susiję menininkai, atlikėjai, solistai savo charizma ir talentu užtikrintai užkariauja pasaulio scenas. Šį kartą - apie Rusijoje gimusią, tačiau Lietuvoje augusią ir čia išsilavinimą įgijusią operos solistę Kateriną Tretyakovą. Puikiai lietuviškai kalbanti, nepaprastu artistiškumu ir temperamentu pasižyminti moteris teigia, jog nepaisant fakto, jog ji nėra lietuvė, ši šalis jai yra labai svarbi.

„Pasaulio lietuvis“ kalbina operos solistę K. Tretyakovą apie atsikėlimo į Lietuvą istoriją, mokslų čia sėkmę ir savo balsu užkariautas pasaulio scenas.

Katerina, gimei Murmanske, Rusijoje, tačiau augai Lietuvoje. Kokia tavo atsikėlimo į Lietuvą ir gyvenimo čia istorija?

Kartalo Karagediko nuotr.

Sovietų Sąjungos laikais tam tikrų sričių specialistai galėjo rinktis darbovietę. Kadangi tėtis dirbo atominėje elektrinėje Murmanske, būdamas jaunas ir perspektyvus darbuotojas, jis taip pat turėjo tokią teisę. Būtent dėl tėčio pasirinkimo atsidūrėme Visagine, tuometiniame Sniečkuje. Taigi į Visaginą atvykau vos metukų – augau bei gyvenau čia iki man suėjo 15-ą metų. Turbūt niekam ne paslaptis, kad Visaginas išties labai rusiškas miestas. Kai mes atsikėlėme čia, mieste gyveno vos keli procentai lietuvių, visi kiti – rusai, tarp jų ir mes.

Katerina, esi prasitarusi, kad apie tai, jog būsi operos soliste, žinėjai dar vaikystėje, tačiau 15-kos pradėjai nuo dirigavimo studijų Vilniaus konservatorijoje. Ko tau padėjo išmokti dirigavimas? Ar įsivaizdavai save dirigentės vaidmenyje?

Aš visuomet norėjau dainuoti. Visagine lankiau vaikų muzikos mokyklą, dalyvavau respublikiniame dainų konkurse „Dainų dainelė“. Man labai patiko dainuoti, norėjau būti operos soliste. Kadangi baigiau muzikos mokyklą būdama 15 metų, tam, kad neprarasčiau laiko, stojau į dabartinę Vilniaus Juozo Tallat-Kelpšos konservatoriją. Kadangi būtent tuo metu buvo uždarytas vokalinis skyrius,

pradėjau mokytis dirigavimo pas nuostabią profesorę Ireną Budriūniene-Jurgelėnaite. Mokslus konservatorijoje baigiau su pagyrimu – mano dėstytoja mane matė kaip gerą ir perspektyvią dirigentę. Tačiau aš vis tiek daugiau noru dainuoti ir po studijų konservatorijoje, 2000-aisiais metais įstojau į Lietuvos muzikos ir teatro akademiją (toliau – LMTA) pasirinkdama vokalo studijas pas profesorę Giedrę Kaukaitę. Man ištis labai pasisekė. Būtent šiai profesorei esu labai dėkinga už išsilavinimą, mąstyseną, už puikų pasiruošimą profesionaliai scenai. Buvo ištis sunku, visuomet lydėjo didelė įtampa – reikėjo mokytis ir groti instrumentu. Žinoma, norėjau LMTA studijuoti ir dirigavimą, ir vokalą, bet, ačiū Dievui, mane atkalbėjo – dvejose studijose vienu metu ištis nesuderinamos. Po bakalauro studijų įstojau į magistrantūrą. Gaila, kad Lietuvos muzikos ir teatro akademijos lygis pastaruoju metu ištis yra nukritęs. Dėl to man labai skaudu, nes Lietuva, žiūrėdama į vakarus, ima ne tai, ką gali paimti geriausio, o, atrodytu, elgiasi priešingai...

Būdama magistrante išvykai pagal Erasmus mainų programą į Austriją, Zalcburgą. Į Lietuvą taip ir negrįžai – išplaukei į plačiuosius vandenis...

Man labai patiko Zalcburge ir supratau, kad per vieną *Erasmus* semestrą nepasiėmiau to, ko man reikia. Tad pradėjau ieškoti galimybių pasilikti Austrijoje. Ir tuomet po meistriškumo kursų Zalcburgo „Mozarteum“ universitete buvau pakviesta studijuoti čia magistrantūroje. Baigiant magistrantūrą man buvo įteiktas „Lilli-Lehmann“ medalis, kuris skiriamas tik geriausiems šio universiteto studentams.

Yra žinoma istorija, jog dėl tavo ryškaus talento vienų kursų Lietuvoje metu tau buvo pasiūlyta pabandyti sėkmę grandioziniame Zalcburge organizuojamame vasaros festivalyje. Gal galėtumei papasakoti apie šią istoriją plačiau?

Kai stojau į magistrantūrą LMTA, vyko meistriškumo kursai, kur mane išgirdęs Zalcburgo „Mozarteum“ universiteto Operos ir teatro skyriaus vedėjas prof. Josefas Wallnigas pakvietė mane, kaip prof. G. Kaukaitės studentę, dalyvauti Zalcburge organizuojamo grandiozinio vasaros festivalio perklausoje. Reikėjo itin greitai išmokti jų siūlytą vokišką ariją, ją įrašyti ir nusiųsti atrankai. Po perklausos tapau festivalio dalyve – gavau *Hyacinto* vaidmen Mozarto ansktyvojoje operoje „*Apollo et Hyacinthus*“. Man puikiai pavyko suderinti studijas su vasara vykstančiu festivaliu. Ir tik paskui supratau, kaip kiekvienam solistui, atlikėjui svarbu dalyvauti tokio lygio festivalyje.

Dietmaro Scholzo nuotr.

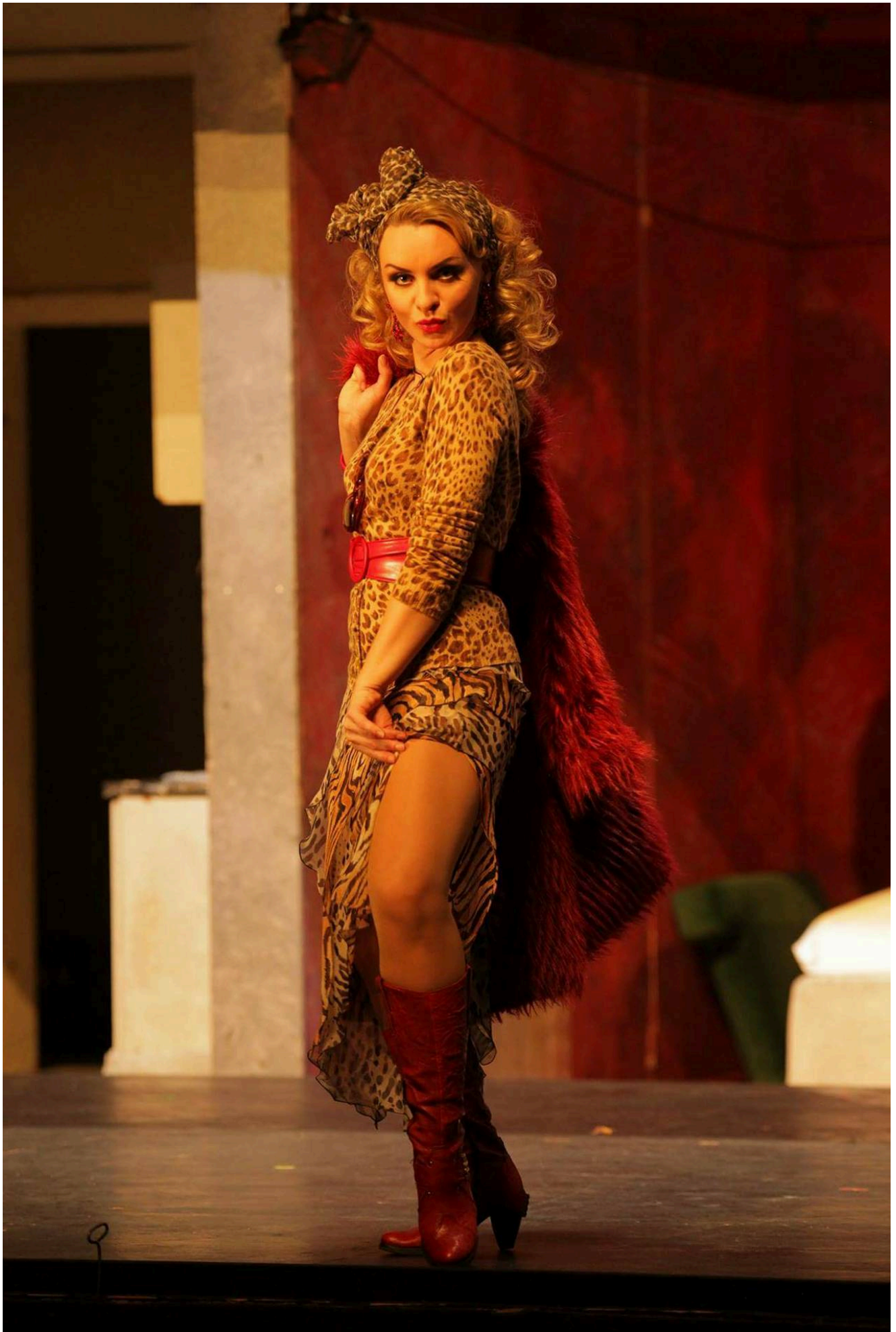
Šiandien esi pripažinta ir pasaulyje gerai žinoma operos solistė. 2012 metais tau buvo įteiktas Hamburgo operos fondo įsteigtas dr. Wilhelmo Oberdörfferio prizas už spartų tavo, kaip atlikėjos, kūrybinį vystymąsi. 2013 metais laimėjai pasaulyje geriausiu laikomą „Fransisco Vinas“ konkursą Barselonoje, tų pačių metų vasarą laimėjai pirmą vietą tarptautiniame „Grand Prix de l’Opera“ konkurse Bukarešte. O kur dar laimėta tavo antroji vieta „Montserrat Caballe“ konkurse Sarago-soje, Ispanijoje, ir pirma vieta „Marcello Giordani“ konkurse Katanijoje, Italijoje. Kaip vertini savo profesinius pasiekimus? Koks gyvenimas turint šiuos titulus, esant garsiai?

Išties malonu, kad esi įvertintas pasaulyje, bet visi šie laimėjimai daugiau buvo sportinis interesas. Juk visiems yra žinoma, kad konkursai nevengia išankstinių politinių susitarimų ir pan. Labai nustebau gavusi šiuos laimėjimus, nes išties teko matyti visko. Po tokių momentų supranti, kad viskas, ko esi pasiekęs, yra tik tavo pasiekimai - niekas niekada manęs nestūmė, neturėjau užnugario. Todėl labai vertinu savo pasiekimus. Žinoma, kuomet likdavau antrą ar trečią vietą gretose,

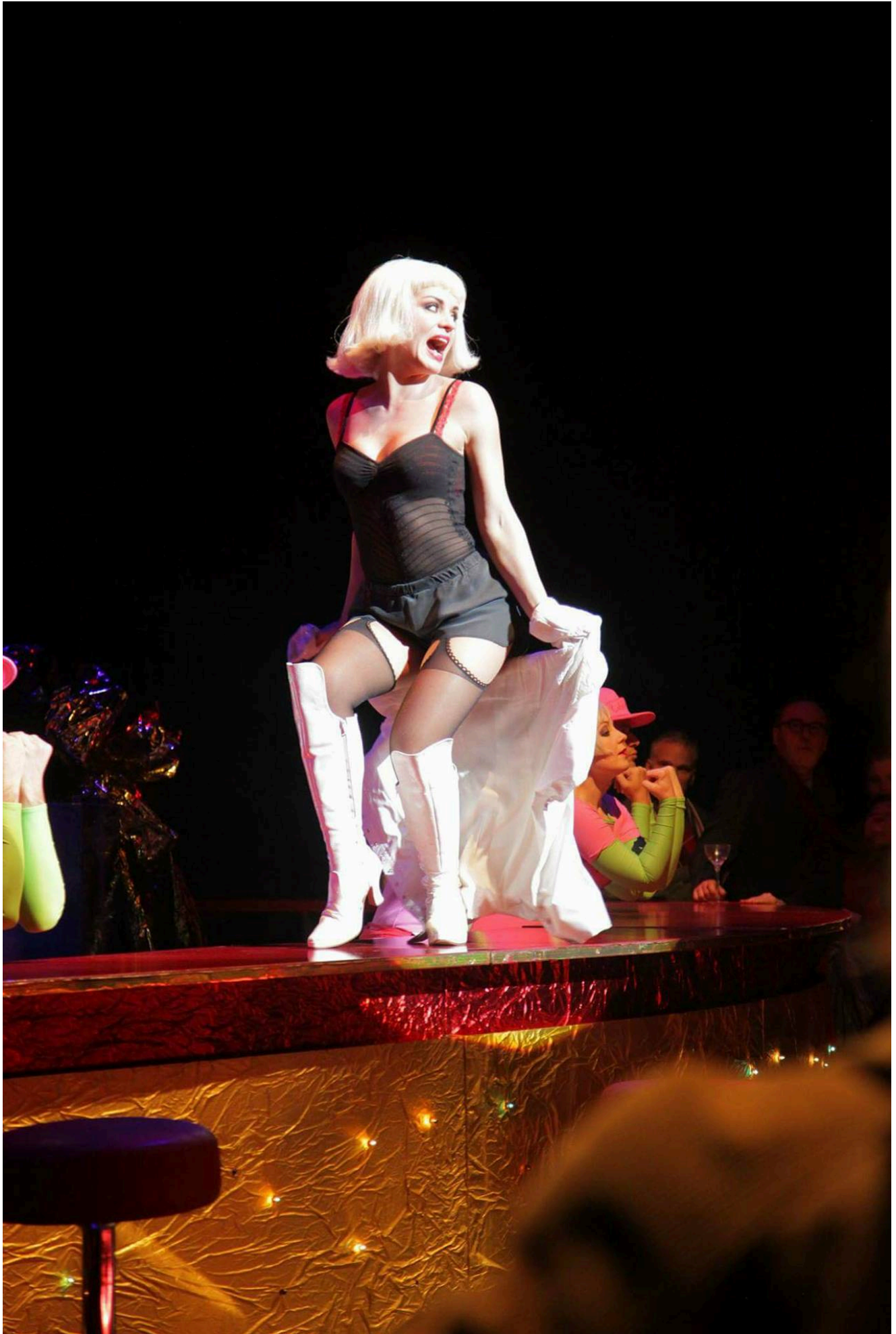
po tokių pasirodymų dažnai priedavau prie komisijos narių pasiteirauti, kas mano dainavime buvo negerai. Jeigu manai, kad dainuoji puikiai, tai reiškia, kad stovi vietoje. Maniau, jei turiu techniką, balsą – turiu viską. Tačiau yra visai ne taip. O kur spalvos? Kuo daugiau žinai, tuo labiau tobulėji.

Ar gali teigti, kad tavo vaikiškos svajonės išsipildė su kaupu – pranoko tavuosius lūkesčius?

Dar nepasiekiau to, ko norėjau pasiekti. Po dukros gimimo supratau, kad viską lemia organizaciniai klausimai – kaip tu gerai planuoji. Man išties pavyksta suderinti savo laiką, skirtą šeimai ir karjerai. Vaikas tikrai netrukdo siekti aukštumų. Man svarbu mėgautis gyvenimu, leisti laiką su draugais, šeima, skirti laiko sau. Atlikėjai išties gyvena įtemptą gyvenimą – „ant lagamino“.

Jörn Kipping nuotr.

Katerina, kur šiuo metu gyveni ir koncertuoji?

Gyvenu Ispanijoje, Barselonoje. O dirbu visur – esu laisva menininkė. Nuo to laiko, kai prieš pusantrų metų išėjau iš Hamburgo operos ir baleto teatro, esu laisva menininkė. Šiomet rugsėjo mėnesį teko dainuoti Barselonoje „Gran Teatre del Liceu“ su pačiu Piotru Bezala tiesioginės transliacijos metu. Su įkvėpimu laikiu, kol galėsiu 2018 m. vasarį dainuoti operoje „Romeo ir Džiuljeta“ Barselonoje. Čia atliksiu vaidmenį, kuriame galėsiu atskleisti savo visas dainavimo galimybes. Tokiu metu labiausiai man padeda mano mama.. Ačiū jai už tai!

Ar savo profesiniame kelyje dažnai tenka sutikti lietuvius? Kokia šių susitikimų patirtis?

Šiuo metu lietuvius tenka sutikti nedažnai, tačiau tikrai žinau, kad daug lietuvių dainuoja pasaulio scenoje. Barselonoje buvau sutikusi pasaulinę žvaigždę, Lietuvos operos primadoną Violetą Urmaną. Operos studijoje Hamburge susitikau su lietuve kauniete Vida Miknevičiūtė – iki dabar palaikome labai gerus santykius. **Net nebūdama lietuve, labai džiaugiuosi už visus lietuvius.**

O kaip Lietuva? Sugrįžti į ją tik kartkartėmis? Ar jautiesi laukiama šalyje, kurioje užaugai?

Jau tradicija tapo, kad trečius metus iš eilės į Lietuvą grįžtu gruodį dainuoti Lietuvos operos ir baleto teatro statomoje operoje „Traviata“. Tai vienintelė galimybė pasimatyti su draugais, nes jeigu nėra suplanuotų projektų Lietuvoje, sunkiai ją pasiekiu. Visada džiaugiuosi grįžusi į Vilnių ir dainuodama Lietuvos publikai.

Žinoma, mama ir broliai su seserimi gyvena Lietuvoje, bet dėl įtempto gyvenimo ritmo ir mus ribojančių atstumų dažniausiai bendraujame internetu, socialiniuose tinkluose. Su mama matomės dažniau, nes būtent šiuo metu ji man labai padeda.

Ar jautiesi Lietuvos dalimi?

Aš iki 15 metų augau tarp rusų. Ir tik paauglystėje atvykus į tikrąją Lietuvą – Vilnių, girdėjau lietuvių kalbą, intensyviau jos mokiausi, rašiau lietuviškai ir t. t. Tai ir buvo mano susitikimas su Lietuva – paauglystėje. Ši šalis išties yra labai svarbi mano gyvenimo dalis. Jaučiuosi tarsi nešiojanti dalį jos savyje. Negaliu pasakyti, kad esu lietuvė, tačiau Lietuva atlieka labai svarbų vaidmenį mano

gyvenime. Ten turiu labai daug draugų ir puoselėju gražius santykius, tačiau, kaip bebūtų, esu pasaulio pilietė.

Kalbino Evelina Kislych-Šochienė

Tretyakovos asmeninio albumo nuotraukos

pasauliolietuvis.lt

Mielai pasidalysime svetainėje skelbiamais tekstais ir nuotraukomis, tik prašome nurodyti informacijos šaltinį ir autorius.